

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: **Ing. J. B.**
bytem X
zastoupený advokátem JUDr. Jiřím Fílou
se sídlem Karlovy Vary, Závodní 391/96c

proti
žalovanému: **Ministerstvo pro místní rozvoj**
se sídlem Praha 1, Staroměstské náměstí 932/6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 5. 2023, č. j. MMR-52216/2022-83,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 18. 5. 2022, č. j. MHMP 889048/2022. Uvedeným rozhodnutím byla Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

podle § 100 odst. 1 správního řádu zamítnuta žádost žalobce o obnovu řízení ukončeného pravomocným rozhodnutím Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 23. 5. 2019, č. j. 945350/2019. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 8. 1. 2019, č. j. MC05 3353/2019, kterým bylo žalobci a Mgr. L. B. nařízeno neodkladné odstranění stavby – ocelové konstrukce balkonu s lávkou propojující balkon se zahradou, která se nachází ve 2. nadzemním podlaží domu č.p. X, k. ú. X (dále jen „stavba“).

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí z důvodu rozporu s právními předpisy, zejména se správním řádem. Konkrétně žalobce nesouhlasil se závěrem správních orgánů, že nepředložení závazného stanoviska orgánu památkové péče v řízení o odstranění stavby nelze považovat za důvod obnovy řízení. Tvrdil, že otázka existence či neexistence závazného stanoviska, která nebyla v původním řízení vůbec řešena, je novou skutečností podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Žalobce byl přesvědčen, že pokud nebyla v původním řízení vůbec řešena otázka, respektive skutková okolnost – existence závazného stanoviska, avšak toto stanovisko musí být podkladem pro rozhodnutí o odstranění stavby, jedná se evidentně o novou skutečnost podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Totožné platí i pro důkaz, neboť závazné stanovisko mělo být v původním řízení provedeno k důkazu, pokud bylo vydáno a existovalo, respektive existuje. Poznamenal, že mu není známo, zda předmětné stanovisko existuje, či nikoliv, neboť mu nebylo k žádosti dosud předloženo.
3. Dále žalobce nesouhlasil se závěrem žalovaného, že otázka existence závazného stanoviska má být řešena v přezkumném řízení podle § 94 správního řádu. Žalobce uvedeného právního institutu využil, avšak do dnešního nebylo o jeho žádosti rozhodnuto.
4. Žalobce rovněž tvrdil, že nebyl v původním správním řízení řádně informován o všech skutečnostech a důkazech, jak to předpokládá § 36 odst. 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

5. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě žalovaný odkázal na napadené rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. K námitce týkající se existence, či neexistence závazného stanoviska žalovaný uvedl, že nebyla stěžejním důvodem pro zamítnutí žalobcova odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Podle žalovaného žalobce nechápe institut obnovy řízení podle § 100 a násl. správního řádu a institut přezkumného řízení podle § 94 a násl. správního řádu. Navíc Národní památkový ústav nemá postavení dotčeného orgánu ve smyslu zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, tj. mu nepřísluší vydávat závazná stanoviska.
7. Žalovaný setrval na stanovisku, že v projednávané věci nebyly splněny podmínky pro obnovu řízení. Konkrétně nebyla splněna podmínka, že obnovy řízení se může domáhat ten, kdo nemohl důvod obnovy řízení uplatnit v odvolacím řízení, dále se v projednávaném případě nemůže jednat ani o dříve neznámé skutečnosti či důkazy vyšlé najevo, které nemohly být účastníkem v původním řízení uplatněny, a konečně nebyla splněna tří měsíční subjektivní lhůta.
8. K žalobcově žádosti o přezkum žalovaný uvedl, že písemností ze dne 11. 7. 2023, č.j. MMR-49454/2023-83, vyřídil podání žalobce ze dne 21. 6. 2023, doplněné podáním datovaným téhož dne. Žalovaný v uvedené písemnosti vypořádal požadavky žalobce na

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

přezkoumání rozhodnutí správních orgánů vydaných ve věci odstranění předmětné stavby a dále ve věci obnovy řízení.

9. Nad rámec výše uvedeného žalovaný uvedl, že postup žalobce svědčí o nepochopení vážnosti situace ohledně stavu dané stavby, kdy žalobce dřívejší žalobou napadl též rozhodnutí o odvolání. Předmětná žaloba byla zamítnuta rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 2. 2022, č. j. 5 A 100/2019-183, který byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 5. 2022, č. j. 9 As 40/2022-54.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

10. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
11. Při ústním jednání, konaném dne 6. 11. 2023, setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Žalobce zdůraznil, že součástí podaného odvolání byla i žádost o přezkum. Žalovaný se tak měl v napadeném rozhodnutí zabývat otázkou přezkumu, avšak řešení uvedené otázky se vyhnul. Dále měl žalobce za to, že předmětnou stavbu nelze považovat za nepovolenou a tvrdil, že pokud by přistoupil k odstranění předmětné stavby, došlo by k porušení zákona o památkové péči.
12. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
- Podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu ukončené řízení před správním orgánem pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými.
13. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
14. Předně soud považuje za důležité zdůraznit, že se žalobce podanou žalobou domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí vydaného ve věci jeho žádosti o obnovu řízení. Soud je tak oprávněn zabývat se výlučně tím, zda v projednávaném případě jsou splněny podmínky obnovy řízení, či nikoliv. Jiné otázky nejsou z důvodu mimoběžnosti pro věc relevantní.
15. Soud úvodem připomíná, že obnova řízení je mimořádný opravný prostředek, který umožňuje překonat překážku rei iudicatae. Jak opakovaně konstatoval Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74) do pravomocného rozhodnutí je možno zasáhnout jen za zcela mimořádných a zákonem přesně určených podmínek. Obnova řízení je určena primárně k nápravě skutkových nesprávností (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2018, č. j. 9 Ads 119/2017-35). Nástrojem pro nápravu právních omylů a vad je přezkumné řízení (§ 94 a násl. správního řádu).
16. Důvody pro povolení obnovy řízení jsou taxativním způsobem stanoveny v § 100 správního řádu. Až za splnění těchto podmínek má účastník řízení právní nárok na povolení obnovy řízení. V projednávaném případě žalobce činil sporným toliko splnění podmínky stanovené v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu. Konkrétně žalobce tvrdil, že skutečnost, že se stavební úřad nezabýval otázkou, zda je závazné stanovisko orgánů památkové péče nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 135 stavebního zákona, potažmo že si stavební

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

úřad v řízení o odstranění stavby předmětné závazné stanovisko nevyžádal, je důvodem obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.

17. Podmínkou pro obnovu řízení stanovenou v § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu se opakovaně zabýval Nejvyšší správní soud, přičemž dospěl k závěru, že za dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy je v této souvislosti nutno považovat takové skutečnosti či důkazy, které existovaly v době původního rozhodování, vyšly však najevo až po ukončení původního řízení a před ukončením původního řízení nebyly účastníku řízení známy, a proto je nemohl v řízení uplatnit (viz např. rozsudek ze dne 13. 5. 2010, č. j. 6 As 39/2009-74, nebo ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). Tato kritéria je nutno chápat v objektivním smyslu, tedy jako skutečnosti (důkazy), které účastník správního řízení skutečně znát nemohl a nemohl je v původním řízení uplatnit. Jde např. o situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (viz např. rozsudek ze dne 30. 6. 2004, č. j. 6 A 176/2002-75).
18. O takový případ se však v nyní posuzované věci nejedná. Žalobce totiž netvrdí, že se objevilo závazné stanovisko orgánu památkové péče, které existovalo v době původního řízení, a žalobce jej nemohl v původním řízení uplatnit, pročez toto stanovisko by odůvodňovalo jiné řešení věci. Podstata námitky žalobce spočívá v tvrzení, že se stavební úřad nezabýval otázkou, zda je závazné stanovisko orgánu památkové péče nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 135 stavebního zákona, potažmo že si stavební úřad v řízení o odstranění stavby nevyžádal předmětné závazné stanovisko.
19. Soud se ztotožnil se závěrem správních orgánů, že skutečnost, že se stavební úřad nezabýval otázkou, zda je závazné stanovisko orgánů památkové péče nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 135 stavebního zákona, respektive že si stavební úřad v řízení o odstranění stavby toto stanovisko nevyžádal, není vadou skutkovou. Tato skutečnost totiž nic o skutkovém stavu věci v řízení o odstranění stavby nevypovídá a skutkový stav zjištěný správními orgány v uvedeném řízení není schopna ani jakkoliv zpochybnit. Případné nevyžádání závazného stanoviska orgánů památkové péče může být dle soudu toliko vadou v procesním postupu stavebního úřadu. K nápravě takových vad však obnova řízení podle § 100 správního řádu neslouží. Jinými slovy žalobcem tvrzená skutečnost již ze své podstaty nemůže být důvodem obnovy řízení, neboť není vadou skutkového zjištění.
20. Bez ohledu na výše uvedené soud uvádí, že se skuteností, že se stavební úřad nezabýval otázkou, zda je závazné stanovisko orgánů památkové péče nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 135 stavebního zákona, a případně otázkami souvisejícími, musel být žalobce obeznámen již v průběhu řízení o odstranění stavby, a to nejpozději vydáním prvostupňového rozhodnutí (rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 8. 1. 2019, č. j. MC05 3353/2019). Uvedené rozhodnutí totiž neobsahuje žádnou úvahu na téma nezbytnosti vyžádat si uvedené závazné stanovisko a toto stanovisko ani nezmiňuje. Žalobci tak nic nebránilo uvedenou námitku uplatnit již v průběhu řízení o odstranění stavby, nejpozději v odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 5 ze dne 8. 1. 2019, č. j. MC05 3353/2019. Rovněž z tohoto důvodu tak nelze mít za to, že by byly v projednávaném případě splněny podmínky § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu.
21. Konečně soud poukazuje na skutečnost, že žalobce v průběhu správního řízení a ani v podané žalobě netvrdí a rovněž ani neprokazuje, že kdyby se stavební úřad zabýval otázkou, zda je závazné stanovisko orgánů památkové péče nezbytným podkladem pro vydání rozhodnutí podle § 135 stavebního zákona, respektive kdyby si uvedené stanovisko vyžádal, Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

odůvodňovalo by to jiné řešení věci. Prvostupňovým správním orgánem pak bylo žalobci výslovně sděleno, že se nejedná o nezbytný podklad v řízení o odstranění stavby. Uvedený závěr žalobce v podané žalobě nikterak nerozporoval. Ani z tohoto důvodu tak nelze mít za to, že by v projednávaném případě byly splněny podmínky dle § 100 odst. 1 správního řádu.

22. Tvzení žalobce, že nebylo rozhodnuto o žádosti žalobce o přezkum, není relevantní. Uvedené tvrzení není schopno zpochybnit závěr správních orgánů, podle kterého nejsou v projednávaném případě splněny podmínky obnovy řízení podle § 100 odst. 1 správního řádu. Žalobce se pak podanou žalobou domáhal výlučně přezkumu napadeného rozhodnutí.
23. Relevantní není ani námitka žalobce, podle které nebyl v původním řízení informován o všech skutečnostech a důkazech tak, jak předpokládá § 36 odst. 3 správního řádu. K uvedené námitce soud připomíná, že předmětem přezkumu v projednávaném případě je napadené rozhodnutí a jemu předcházející rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o obnovu řízení. Soud je tak v projednávaném případě povinen přezkoumat toliko závěr správních orgánů, podle kterého nejsou v projednávaném případě splněny podmínky obnovy řízení. Soud naopak není oprávněn zabývat se přezkumem rozhodnutí a řízení, jehož obnovy se žalobce podanou žádostí domáhal. Žalobcova námitka měla své místo v řízení o odstranění stavby, případně na něm navazujícím řízení o žalobě proti rozhodnutí ve věci odstranění stavby. Ostatně obdobnou námitku žalobce vznesl v žalobě proti rozhodnutí, kterým bylo zamítnuto odvolání proti rozhodnutí, kterým bylo nařízeno odstranění stavby, přičemž zdejší soud v rozsudku ze dne 23. 2. 2022, č. j. 5 A 100/2019-183, a Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku ze dne 27. 5. 2022, č.j. 9 As 40/2022-54, tuto námitku neshledaly důvodnou.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

24. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 6. listopadu 2023

Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. P.